

Arrest

nr. 201 990 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 augustus 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 25 augustus 2015 asiel aan. Op 24 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Kharo, district Khenj, in de Pansjir-provincie, waar u tot uw achttiende leefde. Hierop vertrok u uit Afghanistan omwille van de algemene situatie en leefde u een jaar in het Verenigd Koninkrijk.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan in 2011 begon u als informant voor de drugsbrigade van Kabul. U hielp een alcoholhandelaar genaamd E. (...) te vatten. Daarop werkte u een jaar als chef van de keuken bij de Afghan National Police (ANP) in Kandahar, waar er ook Amerikanen over de vloer kwamen. Daarop diende u van 2013 tot 2015 bij het Afghaanse leger in Herat. In mei of juni 2015 kreeg uw vader thuis in uw dorp in de Pansjir evenwel een dreigbrief in de bus, en daarop werd hij persoonlijk bedreigd door de familie van E. (...) met de vraag om u over te leveren. Nadat uw vader u hierover informeerde ging u van Herat naar Kabul en probeerde u via uw contactpersoon bij de Afghaanse politie iets tegen de familie te laten ondernemen, maar na een maand wachten besloot u om het land te verlaten.

Na een reis van anderhalve maand kwam u op 22 augustus 2015 aan in België, waar u op 28 augustus 2015 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, een brief van de drugsbrigade, een certificaat van de Amerikanen, een badge van het leger, een bankkaart, een certificaat van het leger, en de enveloppen waarin deze zaken u werden toegestuurd voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U verklaarde dat u Afghanistan bent ontvlucht uit vrees voor de familie van een man die op basis van uw aanwijzingen werd opgesloten. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste verklaarde u voor de DVZ nog dat u vluchtte nadat u een dreigbrief gelezen had van E. (...) (vragenlijst CGVS dd. 12 januari 2016, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaarde u primo echter initieel dat de vader van E. (...) was langsgekomen bij het huis van uw familie en daar bedreigingen tegen uw persoon uitte (CGSV p. 5). Daarop gevraagd of hij nog iets anders gedaan had, stelt u dat hij toen enkel dreigde (CGVS p. 6); u maakt dus geen enkele spontane melding van enigerlei dreigbrief. Erop gewezen dat u voor de DVZ nog sprak van een dreigbrief, stelt u uw verklaring daarop meteen bij: er zou reeds voor het bezoek van de vader van E. (...) een dreigbrief gearriveerd zijn (CGVS p. 6). Gevraagd waarom u daar niet spontaan melding van maakte, ontwijkt u de vraag en stelt u gewoon dat er zowel een dreigbrief als een persoonlijk dreigement was (CGVS p. 6). Dit kan allerminst overtuigen.

Secundo is het afgaande op uw verklaringen ook niet mogelijk dat u die brief gelezen zou hebben, zoals u voor de DVZ verklaarde: deze brief kwam zogezegd toe bij uw ouders in de Pansjir, die u dan opbelden in Herat, waarop u naar Kabul trok (CGVS p. 5, 6, 7) U was dus nooit op dezelfde plaats als deze brief.

Tertio dient trouwens vastgesteld te worden dat u de dreigbrief ook niet voorlegde tijdens het gehoor, noch nastuurde (CGVS p. 14; groene map). U had voor de DVZ nochtans verklaard dat u deze zou meebrengen naar het volgende interview (vragenlijst CGVS dd. 12 januari 2016, afdeling 3.5.), maar u hebt dat dus niet gedaan. Dit doet verder twijfelen aan het bestaan van de dreigbrief dan wel de bedreigingen tout court.

Quarto is het ook helemaal niet duidelijk waarom de familie van E. (...) u een dreigbrief zouden willen sturen. U zegt dat in de brief stond dat u hem verraden had, en dat men u niet zou laten leven, maar voor het overige niets ander; geen uitnodiging tot onderhandelingen, geen afkoopsom, etc. (CGVS p. 7). Dit maakt de brief eigenlijk nutteloos, zelfs contraproductief: als de familie u werkelijk dood wou, en puur wraak wou nemen, is het enige wat ze met een dergelijke brief konden bereiken dat ze u waarschuwden en u een kans gaven om te ontkomen. Hierop gewezen, doet u een vreemde uitleg als zou men bang geweest zijn om, mocht men gewoon het huis zijn binnen gekomen, te stoten op de daar aanwezige vrouwen, en daarom hebben ze eerst een brief afgeleverd. Een uitnodiging om hen wraak te laten nemen, als het ware (CGVS p. 7). Het lijkt evenwel maar twijfelachtig dat mensen die er op uit waren u te doden zich aan dergelijke conventies zouden storen. Deze elementen, samen genomen met de

vaststelling dat u de brief niet spontaan ter sprake bracht en ook niet kon voorleggen, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het ontvangen van de bedreigingen reeds danig aan.

Ten tweede spreekt u uzelf gedurende het gehoor ook enkele keren tegen. Zo verklaarde u primo initieel dat E. (...) na zo'n drie tot vier jaar uit de gevangenis vrijkwam, en toen begon te zoeken naar mensen die verantwoordelijk waren voor zijn arrestatie (CGVS p. 5). Meteen daarom stelt u evenwel dat hij tot twintig jaar cel veroordeeld werd (CGVS p. 5). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat hij eigenlijk niet vrijgekomen was, wel overgeplaatst, en via zijn contacten bij de maffia regelde dat mensen u op het spoor kwamen (CGVS p. 5).

Secundo verklaarde u eerst dat de vader van E. (...) bij uw familie langskwam, waarop dit plots de hele familie van E. (...) werd – de vader, de broers, de ooms (CGVS p. 5, 6). Tevens zouden ze volgens u de brief hebben gegeven, dan persoonlijk langsgesproken zijn, en voor de rest niets hebben gedaan (CGVS p. 6), om meteen daarop te verklaren dat ze eigenlijk dagelijks zijn langsgesproken (CGVS p. 6). Deze zaken zijn indicaties van verklaringen die evolueren tijdens de vertelling, wat de geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Ten derde is het ook helemaal niet duidelijk hoe E. (...) dan wel zijn familie u op het spoor kon komen. U wijt dit primo aan zijn contacten bij de maffia (CGVS p. 6), maar verklaart tevens dat de enige persoon waar u tijdens uw dienst als informant contact mee had uw vertrouwenspersoon S. (...) was (CGVS p. 10). Dit maakt het natuurlijk al weinig waarschijnlijk dat ze u via die weg op het spoor kwamen; S. (...) toonde zich voor het overige zeer betrouwbaar en loyaal tegen u, en bood u bijvoorbeeld een maand onderdak (CGVS p. 8).

Wat de zaak secundo nog eens zo merkwaardig maakt, is dat E. (...) u pas op het spoor zou zijn gekomen zo'n vier jaar nadat u hem had doen opsluiten (CGVS p. 5). Zelf wijt u dit aan zijn hoop om vervroegd vrij te komen, maar dat houdt geen steek; of hij nu vier of twintig jaar vastzit, doet niet af aan uw activiteit als informant, uw verraad. Hierop gewezen, herhaalt u enkel uw vermoeden dat het te maken had met een hoop om vervroegd vrij te komen (CGVS p. 7). Samen genomen doen deze zaken het lijken alsof de bedreiging vanwege de familie van E. (...) er kwam als een donderslag bij heldere hemel, zonder enige concrete aanleiding, wat de aannemelijkheid allerminst ten goede komt.

Ten vierde kan er bovendien betwijfeld worden of u überhaupt ooit informant was voor de drugsbrigade van Kabul. U kan om dit te staven slechts één document voorleggen, een loutere kopie, die steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. Bovendien zijn ook uw verklaringen op dit punt maar weinig overtuigend. Pas nadat dit u tot vijfmaal toe gevraagd werd, wou u zeggen wat u concreet deed om E. (...) op het spoor te komen, namelijk hem achtervolgen in de stad (CGVS p. 8, 9), een taak die al bij al maar weinig om het lijf lijkt te hebben. Hierop gevraagd of u zou willen vertellen over andere zaken waar u bij betrokken was, noemt u een aantal namen, maar geeft voor de rest nauwelijks enige toelichting over waar ze van verdacht werden, wat u concreet moest doen om hen te helpen arresteren, en welke info u dan precies doorgaf (CGVS p. 9, 10). Dit alles komt maar zeer weinig gedetailleerd of doorleefd over, en volstaat niet om uw activiteiten als informant van de drugspolitie aannemelijk te maken.

Ten vijfde valt het ook maar moeilijk te geloven, mocht de familie van E. (...) u werkelijk op dergelijke wijze hebben bedreigd, in persoon en met een dreigbrief, dat de Afghaanse autoriteiten niets zouden hebben gedaan om u te hulp te komen (CGVS p. 7, 8). U zou een informant voor hen geweest zijn, en mochten ze niets doen om u na uw diensten te beschermen, zou dat om te beginnen al zeer nefast zijn voor hun pogingen om in de toekomst andere informanten te rekruteren. Bovendien had u goede contacten ten minste met S. (...), die bij de politie werkte, getuige uw verblijf van een maand bij hem (zie supra), waardoor kan verwacht worden dat hij zijn collega's toch wel zou kunnen motiveren om een tandje voor u bij te steken. Ten slotte zou u bovendien ook fysiek bewijs gehad hebben van de bedreigingen in de vorm van de dreigbrief. Gewezen op dit alles, verklaart u dat (de familie van) E. (...) connecties zou hebben binnen de politie (CGVS p. 7), maar dat valt maar moeilijk te geloven; hij werd immers gearresteerd – zo ver konden die connecties dus al niet reiken, waar u ook op werd gewezen (CGVS p. 8). Ook dit element van uw relaas kan daarom niet overtuigen.

Uit het bovenstaande kan alleen maar besloten worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u door de familie van E. (...) bedreigd geweest zou zijn omwille van uw werk als informant en niet kon rekenen op enige bescherming vanwege de Afghaanse autoriteiten.

Naast uw werk als informant, zou u ook nog gewerkt hebben voor de ANP, waarbij u in aanraking kwam met Amerikanen, en als soldaat bij het Afghaanse leger. Wat betreft uw werk voor het Afghaanse leger, geeft u evenwel aan dat u hierdoor geen problemen hebt ondervonden (CGVS p. 11). Gezien uw afkomst uit de Pansjir en de veiligheidssituatie aldaar, kan verwacht worden dat dit ook in de toekomst niet voor problemen zal zorgen (zie stukken toegevoegd aan het dossier), en er dient dan ook niet verder op te worden ingegaan. Wat betreft uw werk voor de ANP, geeft u aan dat de mensen in uw thuisdorp hier niet van gediend waren, maar hun gedrag ging blijkbaar wel niet verder dan u "scheef bekijken" (CGVS p. 12). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat de mensen in de Pansjir, de thuisbasis van Ahmad Shah Massoud en bolwerk van de vroegere Noordelijke Alliantie, die met Amerikaanse steun de rest van Afghanistan veroverden, zich anti-Amerikaans zouden opstellen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12). Wat er ook van zij, "scheef bekijken" is niet zodanig ernstig dat het een vervolging uitmaakt in de vluchtelingrechtelijke zin of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming inhoudt.

Ten slotte dient er nog op gewezen worden dat u naar eigen zeggen reeds in 2009 al voor een eerste keer naar Europa reisde, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk. U geeft hierbij aan dat u dit deed omwille van de algemene situatie in Afghanistan, die volgens u toen slecht was (CGVS p. 13). Samen genomen met het maar weinig aannemelijke karakter van de problemen die u voorhoudt als reden voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015, doet dit het vermoeden reizen dat ook dit tweede vertrek eigenlijk niet te wijten was aan een specifieke vervolging of risico, maar wel aan de algemene situatie in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek.

Er dient daarom te worden besloten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke betekenis heeft, noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen het niet de appreciatie van het CGVS te wijzigen. Voor zover de documenten slaan op zaken die betwist worden, dient er op gewezen te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen document niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Khenj in de provincie Pansjhir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Panjshir province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografische geïsoleerd is en etnische homogene bevolking, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. Zowel het aantal veiligheidsincidenten, als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is zeer laag. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Verzoeker herhaalt kort zijn asielaanspraak en is de mening toegedaan dat de omstandigheden waarin hij in Afghanistan leefde wel degelijk van die aard waren dat hij genoodzaakt was om het land te verlaten.

Hij wijst erop dat de reden waarom zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) niet eensluidend zijn geweest met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) is dat hem op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd is geweest om uiterst kort en bondig te zijn. Bovendien hield de commissaris-generaal volgens verzoeker ten onrechte geen rekening met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en zijn gehoor op het CGVS.

Verzoeker beaamt dat hij de dreigbrief van de familie van E. niet persoonlijk gelezen had en stelt dat hij op de DVZ bedoelde dat zijn familie de brief had gelezen. Met dit misverstand heeft de commissaris-generaal volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden. Voorts stelt verzoeker dat hij zich tijdens het gehoor niet meer in detail herinnerde wat er woordelijk geschreven stond in de dreigbrief en dat zijn verklaringen daarover eerder veronderstellingen waren over wat erin stond geschreven.

Inzake zijn verklaringen over de duur van de gevangenisstraf die E. gekregen had, ziet de commissaris-generaal volgens verzoeker ten onrechte een tegenstrijdigheid. Hierover had verzoeker verklaard dat E. aanvankelijk een gevangenisstraf van vier jaar had gekregen, die vervolgens in graad van beroep werd verzaamd tot twintig jaar. Voorts benadrukt verzoeker dat hij helemaal niet heeft verteld dat E. was vrijgekomen uit de gevangenis om hem op te sporen, maar dat hij bedoelde dat E. gebruik had gemaakt van zijn connecties om hem op het spoor te komen.

Verzoeker wijst er verder op dat zijn familie de dreigbrief ontving kort nadat E. was veroordeeld tot een strengere straf en dat hij niet weet op welke wijze E. hem vier jaar na zijn arrestatie op het spoor is kunnen komen. Zijn verklaringen hierover op het CGVS waren veronderstellingen en worden door de commissaris-generaal ten onrechte aangewend om hem ten kwade te duiden dat hij geen accurate en eensluidende verklaringen zou hebben afgelegd.

Voorts laat verzoeker gelden dat het niet realistisch is om te hopen op een verzoening of een regeling met de familie van E. of om ervan uit te gaan dat de Afghaanse autoriteiten hem, gezien het huidige algemene klimaat in Afghanistan, voldoende bescherming zouden kunnen geven.

Verder betoogt verzoeker dat zijn verklaringen over zijn werk als informant bij de drugsbrigade wel degelijk gedetailleerd, doorleefd en betrouwbaar waren en dat er overduidelijk uit bleek dat zijn positie binnen de drugsbrigade uiterst bescheiden was. Hij verwijt de commissaris-generaal zijn positie fout te hebben ingeschat.

De in de bestreden beslissing geciteerde onwaarschijnlijkheden kunnen volgens verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn volgens hem op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanspraak nu zij in ruime mate worden oversteegen door de vele verklaringen die hij heeft afgelegd die wel onderling correspondeerden.

Verzoeker haalt vervolgens aan dat de door hem neergelegde documenten en zijn toelichting daarover overtuigend waren en geen twijfel lieten bestaan. Deze documenten werden volgens verzoeker door de commissaris-generaal onvoldoende onderzocht en naar waarde geschat.

Verzoeker meent dat hem in de gegeven omstandigheden minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is ten gevolge van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het binnenlands gewapend conflict dat er aan de gang is. Hij acht de motieven in de bestreden beslissing hierover niet overtuigend. Voorts stelt hij dat een terugkeer naar zijn herkomstregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Hij wijst erop dat zijn dorpsgenoten op de hoogte waren van zijn werk bij de "Afghan National Police" (ANP) en hierover meermaals hun misprijzen hadden geuit. Deze gegevens maken zijn persoonlijke situatie in Afghanistan bij een terugkeer uitzichtloos. Verzoeker vreest immers dat hij hierdoor een verhoogd risico loopt op onder andere een ontvoering of een afrekening en meent dat de commissaris-generaal deze problemen onvoldoende erkent.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 21 december 2017 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met een originele schriftelijke verklaring van de dorpsouderen en een originele dreigbrief, beide met een beëdigde vertaling naar het Nederlands, en een originele briefomslag waarin de voormelde documenten zaten.

2.2.3. Op 9 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017, p. 1-68 en p. 221-223.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij Afghanistan ontvlucht is uit vrees voor de familie van een man die op basis van zijn aanwijzingen werd opgesloten, (ii) hij door zijn werk voor het Afghaanse leger geen problemen heeft gevonden en verwacht kan worden dat dit ook in de toekomst niet voor problemen zal zorgen, (iii) het moeilijk te geloven is dat hij omwille van zijn werk bij de ANP door de mensen in Pansjir scheef bekeken zou worden en "scheef bekijken" hoe dan ook niet zodanig ernstig is dat het een vervolging uitmaakt in vluchtelingenrechtelijke zin of een risico op ernstige schade inhoudt zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) hij reeds in 2009 naar Europa reisde omwille van de slechte algemene situatie in Afghanistan zodat het vermoeden reist dat ook dit tweede vertrek eigenlijk niet te wijten is aan een specifieke vervolging of risico, (v) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet vermogen te wijzigen, en (vi) er actueel voor burgers uit zijn regio geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij vaststelt dat verzoeker, hoewel hij bij de DVZ nog verklaarde dat hij gevlucht was nadat hij een dreigbrief van E. had gelezen, op het CGVS geen enkele spontane melding maakte van enigerlei dreigbrief en initieel enkel verklaarde dat de vader van E. was langsgekomen bij het huis van zijn familie en daar bedreigingen tegen zijn persoon uitte. Dit is opmerkelijk, temeer nu verzoeker op de DVZ nog verklaard had te zullen proberen de dreigbrief mee te brengen naar zijn volgend interview (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 2, punt 3.5). Verzoeker laat dit motief in zijn verzoekschrift echter ongemoeid.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het, gezien verzoekers verklaringen dat deze dreigbrief bij zijn ouders toekwam in Pansjir, dat zij hem opbelden in Herat, en dat hij daarop naar Kabul vertrok, niet mogelijk is dat verzoeker deze brief gelezen zou hebben. Verzoeker beaamt dat hij de dreigbrief van de familie van E. niet persoonlijk gelezen had en stelt dat hij op de DVZ bedoelde dat zijn familie de brief had gelezen. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het geven van een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststelling, die steun vindt in het administratief dossier, zonder deze *in concreto* te weerleggen. Het verslag werd verzoeker overigens voorgelezen in het Dari, zodat hij op dat ogenblik alsnog de mogelijkheid had om het beweerde misverstand recht te zetten. Verzoeker heeft dit evenwel niet gedaan en uitdrukkelijk bevestigd dat zijn verklaringen erin juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit misverstand. Waar verzoeker dit misverstand nog tracht te wijten aan de uitdrukkelijke vraag op de DVZ om uiterst kort en bondig te zijn, wordt er op gewezen dat de beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst hiertoe geen verschoning biedt. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn

asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als asielzoeker, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 1). Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Dari voorgelezen (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 1). Hij had dus de mogelijkheid het misverstand recht te zetten en te verklaren wat hij echt bedoelde. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig. In de mate dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie tracht te vergoelijken door te wijzen op het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en zijn gehoor op het CGVS, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen op een coherente wijze kan duiden, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Bovendien oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het helemaal niet duidelijk is waarom de familie van E. verzoeker een dreigbrief zou willen versturen. De commissaris-generaal stelt hierover terecht het volgende:

“U zegt dat in de brief stond dat u hem verraden had, en dat men u niet zou laten leven, maar voor het overige niets ander; geen uitnodiging tot onderhandelingen, geen afkoopsom, etc. (CGVS p. 7). Dit maakt de brief eigenlijk nutteloos, zelfs contraproductief: als de familie u werkelijk dood wou, en puur wraak wou nemen, is het enige wat ze met een dergelijke brief konden bereiken dat ze u waarschuwden en u een kans gaven om te ontkomen. Hierop gewezen, doet u een vreemde uitleg als zou men bang geweest zijn om, mocht men gewoon het huis zijn binnen gekomen, te stoten op de daar aanwezige vrouwen, en daarom hebben ze eerst een brief afgeleverd. Een uitnodiging om hen wraak te laten nemen, als het ware (CGVS p. 7). Het lijkt evenwel maar twijfelachtig dat mensen die er op uit waren u te doden zich aan dergelijke conventies zouden storen. Deze elementen, samen genomen met de vaststelling dat u de brief niet spontaan ter sprake bracht en ook niet kon voorleggen, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het ontvangen van de bedreigingen reeds danig aan.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker zichzelf gedurende het gehoor op het CGVS enkele keren tegensprak:

“Zo verklaarde u primo initieel dat E. (...) na zo'n drie tot vier jaar uit de gevangenis vrijkwam, en toen begon te zoeken naar mensen die verantwoordelijk waren voor zijn arrestatie (CGVS p. 5). Meteen daarom stelt u evenwel dat hij tot twintig jaar cel veroordeeld werd (CGVS p. 5). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat hij eigenlijk niet vrijgekomen was, wel overgeplaatst, en via zijn contacten bij de maffia regelde dat mensen u op het spoor kwamen (CGVS p. 5).

Secundo verklaarde u eerst dat de vader van E. (...) bij uw familie langskwam, waarop dit plots de hele familie van E. (...) werd – de vader, de broers, de ooms (CGVS p. 5, 6). Tevens zouden ze volgens u de brief hebben gegeven, dan persoonlijk langsgesproken zijn, en voor de rest niets hebben gedaan (CGVS p. 6), om meteen daarop te verklaren dat ze eigenlijk dagelijks zijn langsgesproken (CGVS p. 6). Deze zaken zijn indicaties van verklaringen die evolueren tijdens de vertelling, wat de geloofwaardigheid verder ondermijnt.”

Inzake zijn verklaringen over de duur van de gevangenisstraf die E. gekregen had, stelt verzoeker dat hij verklaarde dat E. aanvankelijk een gevangenisstraf van vier jaar had gekregen, die vervolgens in graad van beroep werd verzwaaard tot twintig jaar. Voorts benadrukt verzoeker dat hij helemaal niet heeft verteld dat E. was vrijgekomen uit de gevangenis om hem op te sporen, maar dat hij bedoelde dat E. gebruik had gemaakt van zijn connecties om hem op het spoor te komen. Hij citeert hiervoor enkele passages uit het gehoorverslag, maar gaat er daarbij aan voorbij dat hij vóór de aangehaalde passages het volgende had gesteld:

“En de persoon die ik had geholpen arresteren, die had zich laten transfereren naar Pansjir. Daar is hij na drie vier jaar vrijgekomen en beginnen zoeken naar de mensen die betrokken waren bij de arrestatie,

zo kwam hij bij mij uit. In Herat heb ik omwille van hem problemen gekend waardoor ik ben moeten vluchten.”

Aldus blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk heeft verklaard dat E. was vrijgekomen uit de gevangenis om hem op te sporen. Waar hij nog stelt dat hij bedoelde dat E. gebruik had gemaakt van zijn connecties om hem op het spoor te komen, beperkt hij zich tot de loutere herhaling van wat hij op het CGVS gezegd heeft nadat hij werd gewezen op de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Voorts laat verzoeker het motief inzake zijn tijdens het gehoor evoluerende verklaringen ongemoeid. Ook dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier, wordt door de Raad overgenomen.

Voorts is het ook helemaal niet duidelijk hoe E. of zijn familie verzoeker op het spoor kon komen. Verzoeker weet dit eerst aan de contacten van E. bij de maffia (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 15 juni 2017, p. 6), maar verklaarde tevens dat de enige persoon waarmee hij tijdens zijn dienst als informant contact had zijn vertrouwenspersoon S. was (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 15 juni 2017, p. 10), die zich steeds zeer betrouwbaar en loyaal tegenover hem toonde en hem bijvoorbeeld een maand onderdak bood (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 15 juni 2017, p. 8). Verzoeker stelt hierover dat hij niet weet hoe E. hem vier jaar na zijn arrestatie op het spoor is kunnen komen dat zijn verklaringen op het CGVS veronderstellingen waren die door de commissaris-generaal ten onrechte worden aangewend om hem ten kwade te duiden dat hij geen accurate en eensluidende verklaringen zou hebben afgelegd, doch uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij op het CGVS heeft aangegeven dat hij niet wist hoe men hem op het spoor is gekomen. In tegendeel, gevraagd hoe E. wist dat verzoeker hem verraden had, antwoordde verzoeker stellig dat ze maffia zijn die met drugs bezig zijn en *“dus wel in staat (zijn) om iemand te identificeren die hen verklikt of verraden, hun eigen inlichtingen”*. Verder acht de commissaris-generaal – en in navolging van hem ook de Raad – het merkwaardig dat E. verzoeker pas op het spoor zou zijn gekomen zo’n vier jaar nadat verzoeker ervoor had gezorgd dat hij werd opgesloten en is de Raad eveneens de mening toegedaan dat verzoekers verklaringen hiervoor geen steek houden. Dit motief uit de bestreden beslissing wordt door verzoeker volledig ongemoeid gelaten. Samen genomen, doen deze motieven het lijken alsof de bedreiging vanwege de familie van E. er kwam zonder enige concrete aanleiding, wat de aannemelijkheid van zijn asielrelaas niet ten goede komt.

Daarenboven kan er samen met de commissaris-generaal aan getwijfeld worden of verzoeker überhaupt ooit informant was voor de drugsbrigade van Kabul. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“U kan om dit te staven slechts één document voorleggen, een loutere kopie, die steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en plakwerk. Bovendien zijn ook uw verklaringen op dit punt maar weinig overtuigend. Pas nadat dit u tot vijfmaal toe gevraagd werd, wou u zeggen wat u concreet deed om E. (...) op het spoor te komen, namelijk hem achtervolgen in de stad (CGVS p. 8, 9), een taak die al bij al maar weinig om het lijf lijkt te hebben. Hierop gevraagd of u zou willen vertellen over andere zaken waar u bij betrokken was, noemt u een aantal namen, maar geeft voor de rest nauwelijks enige toelichting over waar ze van verdacht werden, wat u concreet moest doen om hen te helpen arresteren, en welke info u dan precies doorgaf (CGVS p. 9, 10). Dit alles komt maar zeer weinig gedetailleerd of doorleefd over, en volstaat niet om uw activiteiten als informant van de drugspolitie aannemelijk te maken.”

Waar verzoeker betoogt dat zijn verklaringen over zijn werk als informant bij de drugsbrigade wel degelijk gedetailleerd, doorleefd en betrouwbaar waren, beperkt hij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, kan hij, gevraagd naar andere zaken waarbij hij betrokken was, enkel een aantal namen noemen, doch gaf hij verder nauwelijks enige toelichting over waar ze van verdacht werden, wat hij concreet moest doen om hen te helpen arresteren, en welke informatie hij dan precies doorgaf. Waar verzoeker nog aangeeft dat zijn positie binnen de drugsbrigade uiterst bescheiden was en dat hij niet betrokken werd bij het beleid van de drugsbrigade, doet hij in wezen niets meer dan vergoelijken waarom zijn verklaringen over zijn werk als informant maar zeer weinig gedetailleerd of doorleefd zijn, zonder de vaststellingen in de bestreden beslissing hierover, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Er werden hem nochtans concrete vragen gesteld over zijn werk als informant bij de drugsbrigade van Kabul en niet over het beleid van deze brigade. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de commissaris-generaal zijn positie fout zou hebben ingeschat.

Verder valt het ook maar moeilijk te geloven dat de Afghaanse autoriteiten, mocht de familie van E. verzoeker werkelijk persoonlijk en met een dreigbrief bedreigd hebben, niets zouden hebben gedaan om

verzoeker te hulp te komen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 15 juni 2017, p. 7-8). Volgens verzoekers verklaringen zou hij immers een informant voor hen geweest zijn. Indien men hem niet zou beschermen na zijn bewezen diensten, zou dat om te beginnen al zeer nefast zijn voor hun pogingen om in de toekomst andere informanten te rekruteren. Bovendien had verzoeker ten minste met S., die bij de politie werkte, goede contacten waardoor kan verwacht worden dat deze zijn collega's toch wel zou kunnen motiveren om voor verzoeker een tandje bij te steken. Ten slotte zou verzoeker ook met de dreigbrief een fysiek bewijs van de bedreigingen in handen gehad hebben. De verklaring van verzoeker dat (de familie van) E. connecties zou hebben binnen de politie (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 15 juni 2017, p. 7) valt maar moeilijk te geloven, aangezien deze connecties blijkbaar niet hebben kunnen verhinderen dat E. werd gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar. Ook verzoekers betoog in huidig verzoekschrift dat het niet realistisch is om ervan uit te gaan dat de Afghaanse autoriteiten hem, gezien het huidige algemene klimaat in Afghanistan, voldoende bescherming zouden kunnen geven overtuigt niet. Met een dergelijk summier betoog, dat niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs, slaagt verzoeker er immers niet in de voorgaande concrete motieven te weerleggen of te ontcrachten. Aldus doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen inzake de bescherming door de Afghaanse overheid, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissing hierover aan te tonen.

Ten slotte betwist verzoeker niet dat hij door zijn werk voor het Afghaanse leger geen problemen heeft ondervonden (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 15 juni 2017, p. 11) en dat, gezien zijn afkomst uit de provincie Pansjir en de veiligheidssituatie daar, kan verwacht worden dat dit ook in de toekomst niet voor problemen zal zorgen (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie'). Hij betwist evenmin de vaststellingen in de bestreden beslissing dat het, aangezien de provincie Pansjir de thuisbasis is van Ahmad Shah Massoud en het bolwerk van de vroegere Noordelijke Alliantie die met Amerikaanse steun de rest van Afghanistan veroverden, moeilijk te geloven is dat de mensen in zijn thuisdorp hem scheef zouden bekijken omwille van zijn werk voor de ANP en dat "*scheef bekijken*" niet zodanig ernstig is dat het een vervolging uitmaakt in de vluchtelingrechtelijke zin.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 12, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De bestreden beslissing luidt daarover als volgt:

"De neergelegde documenten vermogen het niet de appreciatie van het CGVS te wijzigen. Voor zover de documenten slaan op zaken die betwist worden, dient er op gewezen te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen document niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Door te stellen dat de door hem neergelegde documenten en zijn toelichting daarover overtuigend waren en geen twijfel lieten bestaan, beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de hierboven aangegeven vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem neergelegde documenten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota van 21 december 2017 nog een (ongedateerde) originele schriftelijke verklaring van de dorpsouderen en een (eveneens ongedateerde) originele dreigbrief, beide met beëdigde vertaling, samen met de originele briefomslag waarin deze documenten zaten voegt, wordt gewezen op de informatie uit het administratief dossier (stuk 13, map met 'landeninfo', "*COI Focus Afghanistan. Corruptie en valse documenten*") waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie is waardoor er tegen betaling veel valse en vervalste Afghaanse documenten te verkrijgen zijn, en op het feit dat verzoeker er op basis van zijn verklaringen niet in slaagde om aannemelijk te maken dat hij door de familie van E. bedreigd zou zijn geweest omwille van zijn werk als informant en niet kon rekenen op enige bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Bovendien – en ten overvloede – stelt de Raad vast dat zowel in de voorgelegde verklaring van de dorpsouderen als in de voorgelegde dreigbrief sprake is van een zekere R. die door verzoeker zou zijn gearresteerd, terwijl verzoeker in zijn verklaringen bij de DVZ en het

CGVS steeds heeft voorgehouden dat deze persoon E. zou heten. Om al deze redenen kan ook aan de bij de aanvullende nota van 21 december 2017 gevoegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Verzoeker houdt nog voor dat een terugkeer naar zijn herkomstregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien nu zijn dorpsgenoten op de hoogte waren van zijn werk bij de ANP en hierover meermaals hun misprijzen hadden geuit. In de bestreden beslissing wordt hierover evenwel geoordeeld dat het, aangezien de provincie Pansjir de thuisbasis is van Ahmad Shah Massoud en het bolwerk van de vroegere Noordelijke Alliantie die met Amerikaanse steun de rest van Afghanistan veroverden, moeilijk te geloven is dat de mensen in zijn thuisdorp hem scheef zouden bekijken omwille van zijn werk voor de ANP en dat "scheef bekijken" niet zodanig ernstig is dat het een risico op ernstige schade inhoudt zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn asielrelaas en zijn eigen standpunt, namelijk dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zonder evenwel deze concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal echter niet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers uit verzoekers regio, met name de provincie Pansjir, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Khenj in de provincie Pansjhir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Panjshir province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografische geïsoleerd is en etnische homogene bevolking, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. Zowel het aantal veiligheidsincidenten, als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is zeer laag. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In de door verwerende partij op 9 februari 2018 neergelegde aanvullende nota worden nog de volgende bemerkingsen gedaan:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (zie de voormelde informatie) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografisch geïsoleerd is en etnische homogene bevolking, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. Zowel het aantal veiligheidsincidenten, als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is zeer laag. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de

provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten. De provincie Panjshir scoort in zijn geheel erg laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Te dezen brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Door thans in zijn verzoekschrift louter te poneren dat de argumenten waarop de commissaris-generaal zich baseert om hem de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen niet overtuigend zijn, doet verzoeker niets meer dan te kennen te geven dat hij het niet eens is met de voorgaande beoordeling door de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* te verduidelijken waarom hij meent dat deze vaststellingen onjuist zijn of dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal eruit gepuurd heeft onredelijk zijn. De voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing en de aanvullende nota, die aldus door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In de mate dat verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN